

De
PRIJS
van
LIEFDE

DE FAMILIE SHANAHAN
III

JODY HEDLUND

St. Louis, Missouri
Juni 1849

Ze had geen werk en geen onderdak. Het was weer zover.

Alannah Darragh wreef de doek krachtig over de vleugelpiano die het midden van de salon in beslag nam. Hij hoefde niet afgestoft of gepoetst te worden. Het donkerroodachtige hout glom al zozeer dat ze haar spiegelbeeld erin kon zien. Maar ze moest druk in de weer blijven, anders zou de angst haar bij de keel grijpen.

Ze hoorde mevrouw Christy neuriën in de hal, waar ze de laatste stukken opstapelde die naar New Orleans verscheept zouden worden. De huishoudster hoefde zich nergens zorgen over te maken, aangezien zij niet ontslagen was. Haar was gevraagd om aan te blijven en het huis te onderhouden terwijl de O'Briens weg waren – hoelang dat ook kon zijn, misschien wel maanden. De koetsier, meneer Dunlop, bleef ook.

Mevrouw Christy verwachtte dat kapitein O'Brien zijn echtgenote buiten St. Louis zou houden en uit de buurt van de geduchte cholera, totdat die niet langer een dreiging vormde. Misschien zou mevrouw O'Brien zelfs tot na de geboorte van haar baby in de herfst in New Orleans blijven wonen.

Hoe dan ook, de O'Briens hadden geen extra dienstmeisje nodig nu de toekomst zo onzeker was.

Alannah bleef staan en drukte een hand tegen haar keel, alsof ze daarmee het gevoel van verstikking kon afweren. Een

bries zweefde door het open zijraam naar binnen en speelde met de losse pieken van haar lichte haar die niet weggestopt waren onder haar dienstbodemuut. Het was begin juni, maar de warmte van de zomer was al neergedaald en veranderde het huis van de O'Briens in een smoorhete oven.

Alleen in de vroege ochtend, zoals nu, of laat in de avond was het draaglijk en meer als in haar geboorteplaats Tralee in het graafschap Kerry.

Ze sloot haar ogen en stelde zich de ruige, rotsige kustlijn voor, het warme zand op het strand perste tussen haar tenen door, de zilte oceaanbries streelde haar gezicht, de ritmische golven beukten op de kust.

Hete tranen prikten in haar ogen. Ach, was ze maar nooit naar Amerika gegaan... misschien zou haar jongere broer dan nog leven. Misschien was ze dan nog bij haar neef Hugh, die haar beste vriend was geweest. Misschien zou ze dan uiteindelijk aangenomen zijn als redactrice bij de krant.

Maar het had geen zin om er nu om te treuren. Het was nu eenmaal gebeurd.

Ze opende haar ogen voor de schoonheid van de salon met de nieuwe meubels, die er elegant uitzagen met de roomwitte stoffering die een contrast vormde met het kersenhout. De damasten gordijnen hadden een mooie lichtblauwe kleur – dezelfde tint als Alannahs ogen, had mevrouw Christy gezegd. De salon was prachtig met zijn exquise ballonlampen, zuiver zilveren kandelaars en vazen met verse bloemen, net als alle andere kamers die mevrouw O'Brien onlangs opnieuw had laten inrichten.

Het was beslist het mooiste huis waarin Alannah ooit een voet had gezet. Het was jammer dat de betrekking hier niet langer dan zes weken had geduurd.

Natuurlijk, mevrouw O'Brien was een vriendelijke dame en ze had gezegd dat Alannah mocht blijven zolang als nodig was totdat ze ander werk had gevonden. Daar had mevrouw Christy haar ook van verzekerd.

Maar slechts één dag nadat de kapitein en mevrouw O'Brien waren vertrokken, was er al niets meer te doen.

Bovendien kon Alannah niet leven van liefdadigheid. Dat had ze in de afgelopen jaren, voordat ze Ierland verliet, genoeg moeten doen en ze verafschuwde het idee ooit weer bij iemand in de schuld te staan.

Het simpele feit was dat ze meteen een nieuwe baan moest zien te vinden, het liefst als dienstmeisje. Dan had ze een nieuwe plek om te wonen en meer dan genoeg werk om bezig te blijven.

Maar hoe moest ze in vredesnaam te werk gaan om een betrekking te zoeken? Ze had geen connecties, geen vrienden, geen familie, afgezien van Torin. Ze had haar oudere broer de vorige dag verteld dat ze een nieuwe baan nodig had, maar hij kon geen wonderen doen.

Met een zucht liep Alannah van de piano naar de roomkleurige schoorsteenmantel boven de open haard. Ze stofte de zilveren lijst van een mooi schilderij van een stoomboot op de rivier af, waarna ze verderging met de sierlijke klok.

Plots werd er stevig op de voordeur geklopt en haar doek bleef in de lucht hangen. Wie kwam er op bezoek nu de O'Briens de stad hadden verlaten?

Haar hart begon wat sneller te slaan, in de maat met de klok op de schoorsteenmantel. Twee maanden na het voorval met Shaw Farrell hoefde ze toch niet meer bang te zijn dat hij haar te pakken kreeg?

Niettemin stapte ze opzij naar het erkerraam dat uitkeek op de voorkant van het huis. Ze gluurde langs de gordijnen, maar kon de stoep boven aan het bordes niet zien. Alleen het kort gemaaid gras in de voortuin was zichtbaar en het grind van de oprijlaan die naar het koetshuis en de stallen bij de achtergrens van het perceel voerde.

Mevrouw Christy hield op met neuriën en deed de voordeur open. 'Kan ik u helpen?'

'O, aye.' Het was de stem van een jongeman, een stem die

Alannah niet herkende. 'Ik wil Alannah graag spreken.'

Alannah bevroor en haar hart bonsde dubbel zo snel. Was er iemand voor haar? Waarom? Had Shaw Farrell eindelijk haar verblijfplaats ontdekt?

De beruchte bendeleider kon niet weten waar ze zat. Ze had er zo goed op gelet dat ze verborgen bleef, onzichtbaar, en dat ze nergens naartoe ging.

Misschien had iemand van de Farrell-bende haar twee weken geleden gezien, toen ze St. Louis tijdens de brand had verlaten, net als massa's andere mensen naar het platteland waren gevlucht, weg van het inferno. Hoewel het nacht was geweest en ze bij mevrouw Christy en mevrouw O'Brien in het rijtuig had gezeten, kon het toch zijn dat ze gezien was.

Of misschien had een van Shaws mannen een glimp van haar opgevangen toen ze een paar dagen na de verwoesting was teruggekeerd in St. Louis. Ze was teruggereden in hetzelfde rijtuig, opnieuw met mevrouw Christy en mevrouw O'Brien. Het was toen bij klaarlichte dag geweest en ze was zo ver van de rijtuigramen gebleven als mogelijk was.

'Alannah is op het moment aan het werk.' Mevrouw Christy sloeg een ferme toon aan, in een duidelijke poging de bezoeker weg te sturen. Het was aardig van mevrouw Christy om over haar te waken. Alannah had nooit precies verteld waarom ze gedwongen was zich te verstoppen. Maar mevrouw Christy was een schrandere vrouw en ze had waarschijnlijk haar eigen conclusies getrokken.

Alannah begon in paniek te raken. Haar blik schoot door de kamer. Was er een plek waar ze zich kon verstoppen? In een kast? Achter een meubelstuk?

De sofa was te dicht bij de muur, de piano viel te veel op, de stoelen voor de haard verschaften niet genoeg dekking.

'Ik hoef haar maar een paar minuten te spreken,' hield de man vol. Zijn stem was kalm en vriendelijk.

Shaw was tijdens hun eerste ontmoeting ook kalm en vriendelijk geweest. Ze was toen in maart pas een week in

St. Louis geweest, had geen werk gehad en had de stad willen verkennen – hoewel Torin haar had gewaarschuwd de huurflat niet te verlaten.

Maar het appartement en het hele flatgebouw waar hij een verblijfplaats voor haar had geregeld, was druk en vuil en vervallen. Ze had er dankbaar voor moeten zijn dat ze tenminste woonruimte had, terwijl anderen in hokken in stegen woonden of in portieken sliepen of zelfs tenten langs de rivier opzetten.

Ze had haar best gedaan om binnen te blijven, om tevreden te zijn met een boekje in een hoekje. Maar haar Tralee-bloed bruiste van het verlangen om de lucht te zien en de rivier en alles wat haar aan thuis deed denken.

Tijdens haar verkenningstocht kon ze de lucht niet zien door de permanente nevel van steenkoolrook. De rivieroever was stampvol stoomboten en de Mississippi was modderig. Dus had ze drie kilometer gelopen naar de glasfabriek waar Torin werkte. Daar was de stad minder vol, bomen en gras en bloemen groeiden uitbundig en ze kon de lucht duidelijk zien.

Ze had niet geluisterd naar Torins smeekbeden om niet meer te komen. In plaats daarvan liep ze het stuk iedere middag, want ze had een park gevonden waar ze kon lezen en doen alsof ze weer in Ierland was, al was het maar voor een klein poosje. En als de fluit van de glasfabriek het einde van de werkdag aangaf, wachtte ze voor de fabriek op Torin en hij liep met haar mee terug naar haar huurflat.

Pas aan het einde van de week van deze routine had Shaw haar benaderd, een keer in het park en de dag daarna terwijl ze voor de fabriek stond te wachten. Beide keren had hij duidelijk gemaakt dat hij haar mooi vond en in haar geïnteresseerd was. En beide keren had ze geprobeerd duidelijk te maken dat zij op haar beurt niet in hem geïnteresseerd was.

Toen Shaw haar de week daarop weer had aangehouden, had ze hem genegeerd, maar hij was niet het soort man dat

dat duldde. 'Hé, schoonheid.' Hij was naar haar toe geslenterd toen ze bij de ingang van de glasfabriek stond. 'Het is je geluksdag.'

Ze had gedaan alsof ze doorlas. Maar toen hij slechts een paar centimeter van de trap waarop ze stond bleef staan, kon ze niet anders dan hem aankijken. Hij had een vierkant hoofd met lichtbruin haar en was gladgeschoren. Boven zijn lippen zat een dun litteken. Toen hij op haar neerkeek, stond in zijn ogen maar één ding te lezen: wellust. Dat had ze genoeg gezien om het te herkennen.

'Sorry, meneer. Ik geloof niet in geluk.'

'Nou, nu wel.' Hij gniffelde en meerdere van zijn grote, potige vrienden lachten. 'Een heleboel vrouwen willen mij en zouden zo met me trouwen. Maar ik gun jou de eer.'

Ze rechtte haar rug van verontwaardiging. Ze had eerder huwelijksaanzoeken gehad, maar zo een nog nooit. 'Nee, dank je —'

Hij had met zijn massieve hand haar bovenarm vastgegrepen. Voordat ze wist wat er gebeurde, rukte hij haar overeind en drukte zijn mond op de hare.

Ze was zo verbluft dat ze een ogenblik als bevroren bleef staan terwijl zijn lippen de hare bewerkten. Ze voelde geen enkele reactie, geen spoor van aantrekkingskracht.

Ze hoorde een brul en zag vanuit haar ooghoek Torin de fabriek uit komen. Hij schreeuwde iets lelijks en stampte op Shaw af. Zijn blauwe ogen, die leken op die van Alannah, straalden moordlust uit, zijn gezicht was rood aangelopen van woede en hij had zijn beide messen al paraat.

Met een kracht die ze door de jaren heen had moeten cultiveren, wrong ze zich los, hief een hand en sloeg Shaw in zijn gezicht.

Maar Shaw had al geen aandacht meer voor haar. Hij trok zijn eigen mes en een revolver.

'Nee!' gilte ze en ze greep Shaws arm vast.

Hij gaf haar een duw en ze strompelde weg, ver genoeg

om te zien dat de eigenaar van de fabriek, Kiernan Shanahan, naar buiten was gekomen en bijna net zo dreigend keek als Torin.

Meerdere vrienden en collega's van Torin grepen hem vast en trokken hem terug. Op hetzelfde moment rukten Shaws lijfwachten hem ook naar achteren.

'Je staat bij me in het krijt,' schreeuwde Shaw, terwijl hij worstelde om zich te bevrijden van degenen die hem vasthielden.

'Ik heb mijn schulden afbetaald,' riep Torin.

'Niemand keert de Farrell-bende ooit de rug toe.' Shaw kreeg een dodelijke blik in zijn ogen. 'Tenzij hij de juiste prijs betaalt.'

Torin had zich bij de Farrell-bende aangesloten toen hij de vorige zomer net in St. Louis was aangekomen omdat Shaw hem een baan, regelmatig eten en veilige huisvesting had beloofd. In een plaats zo ver weg van thuis en familie was Torin hongerig, ziek en kwetsbaar geweest. Hij had vrienden nodig en Shaw en zijn bende maakten dat hij zich gewenst voelde.

Te laat had hij beseft dat de Farrells betrokken waren bij misdaden en illegale activiteiten die niets te maken hadden met een beter leven voor wie dan ook behalve zichzelf. Torin had het niet langer met zijn geweten overeen kunnen komen om deel uit te maken van hun misdaden. Uiteindelijk had hij zich losgemaakt van de Farrells en zich in plaats daarvan aangesloten bij de Saints Alley-bende.

Hij wist dat het doorsnijden van zijn band met de Farrells hem in gevaar zou brengen – misschien uiteindelijk zijn leven zou kosten – maar hij was bereid geweest tot een offer om eerbaarder te leven.

'Er is geen juiste prijs,' beet Torin Shaw toe.

'O, er is altijd een juiste prijs.' Shaw keek met zijn hoofd schuin naar Alannah. 'Ik wil met je zus trouwen. Dat is de enige betaling die ik accepteer.'

'Nee!' bulderde Torin.

Shaw had hem aangekeken met een valse grijns. ‘Geef haar aan mij of je gaat eraan.’

Torin had nog meer lelijke woorden uitgespuwd terwijl Shaw en zijn mannen vertrokken. Toen ze weg waren, had Torin zijn baas om hulp gevraagd om Alannah te verstoppen. Tot hun grote verrassing had Kiernan geregeld dat ze als dienstmeisje kon werken voor zijn zus Enya, mevrouw O’Brien. Alannah was de volgende dag naar de O’Briens gegaan en sindsdien had ze daar ondergedoken gezeten.

Ze wilde geen deel hebben aan Shaws plan, niet alleen omdat ze zichzelf wilde beschermen, maar omdat het Torins dood zou worden als ze in Shaws klauwen viel.

Met bonzend hart keek ze paniekerig de salon rond en haar blik bleef hangen bij de gordijnen. Kon ze zich tussen de plooien verstoppen? Ze waren dik genoeg, als iemand een blik in de kamer wierp en niet al te nauwkeurig keek, kon ze onopgemerkt blijven.

Weer waaide een bries door het raam naar binnen en deed de elegante stof fladderen.

Het raam. Misschien moest ze door het zijraam naar buiten glippen. Dan kon ze naar de achterkant rennen en zich verstoppen in het koetshuis. Meneer Dunlop zou vast en zeker zijn best doen om haar in veiligheid te brengen.

‘Het spijt me,’ zei mevrouw Christy, ‘maar ik kan Alannah niet toestaan om ook maar even op te houden met haar werk.’

Alannah liep door de kamer naar het raam. De vriendelijke huishoudster was tijd voor haar aan het winnen en Alannah mocht die niet verloren laten gaan.

‘Haar broer heeft me gestuurd.’

Alannah bleef abrupt naast de piano stilstaan. Als Torin deze kerel had gestuurd, was het veilig. Misschien kwam hij zelfs met nieuws over een nieuwe betrekking.

‘Ik ben Bellamy McKenna. Mijn vader is Oscar McKenna, de koppelaar.’

Bellamy McKenna? Ze had hem nog nooit ontmoet, maar

ze had over hem gehoord via mevrouw O'Brien. Als de volgende in de rij om zijn vaders rol van huwelijksmakelaar over te nemen, was Bellamy onlangs begonnen met het vormen van stellen. Eerder in het jaar had hij kapitein en mevrouw O'Brien bij elkaar gebracht. Alannah had nog nooit zo'n verliefd paar gezien als die twee.

Klaarblijkelijk had Bellamy ook een mooie verbintenis gevonden voor mevrouw O'Briens oudere zus Finola, die getrouwd was met Riley Rafferty. Spoedig zou Bellamy de taak krijgen – als hij die al niet had gekregen – een vrouw voor Kiernan te vinden. Niet dat Kiernan een koppelaar nodig had. Hij was heel aantrekkelijk met zijn kastanjebruine haar en donkerblauwe ogen. Met zijn gebeeldhouwde trekken, zijn gespierde bouw en het kuiltje in zijn kin...

Alannah smoorde een dromerige zucht. Hij was de knapste man die ze ooit had gezien.

Daarbij was hij aardig, eerlijk en fatsoenlijk. Hij betaalde zijn werknemers goed en zijn interesse voor hen ging verder dan alleen hun werk voor hem. Die keer dat een van de mannen het risico liep om zijn flat kwijt te raken, met als gevolg dat zijn gezin dakloos zou worden, had Kiernan een woning voor hem gevonden in een van de Shanahan-flats. Toen een andere kerel zich in de fabriek gesneden had aan glas en gehecht moest worden, had Kiernan de doktersrekening betaald.

Toen Torin hulp nodig had, had Kiernan niet gearzeld. Hij had niet alleen werk voor haar gevonden, maar hij was ook af en toe langsgekomen om te kijken hoe het met haar ging. Zelfs in de nacht van de brand een paar weken geleden, toen hij de straat in was gerend om te zien hoe het zijn zus verging, had hij haar opgezocht en in veiligheid gebracht.

Kiernan Shanahan zou een goede echtgenoot zijn en Bellamy zou er weinig werk aan hebben om een vrouw voor hem te vinden.

'Ik weet wie je bent, Bellamy McKenna,' zei mevrouw

Christy op onverzettelijke toon. ‘Als je me de boodschap geeft, zal ik die doorgeven aan Alannah.’

Alannah richtte zich op en zette haar kanten dienstbodemuts recht.

Het kon geen kwaad om even met Bellamy te praten, zeker als hij nieuws had van Torin.

Ze liep naar de deur, waarbij de hakken van haar leren enkellaarsjes hard tikten, zelfs op het luxueuze tapijt. Ze kwam het halletje binnen, dat roomkleurig was geverfd en waar de mooie blauwe accenten van de salon terugkwamen.

Bellamy stond in de deuropening met zijn tweed werkmanspet in zijn handen. Met zijn bruine huid, donkere haar en donkerbruine ogen was hij veel knapper dan ze zich had voorgesteld. Zelfs in zijn eenvoudige, versleten kleren – een wollen broek, wit overhemd met een vest en jas – had hij iets mysterieus en charmants over zich.

‘Goeiemorgen, Alannah.’ Hij nam haar ook op – niet wel lustig, maar meer op een berekenende manier, alsof hij van plan was een partij voor haar te vinden, wat een heel rare gedachte was.

Dat zou Torin toch niet doen zonder het eerst met haar te bespreken? Trouwens, hoe wist Bellamy dat ze Alannah was en niet een andere dienstbode?

Mevrouw Christy’s lieve, ronde gezicht stond bezorgd. De huishoudster was twintig of misschien wel dertig jaar ouder dan Alannah, ze had sliertig, grijzig haar dat in een losse knot boven op haar hoofd was vastgespeld en bruine ouderdomsvlekken op haar wangen en neus. Ze droeg een donkere jurk met een wit schort in dezelfde stijl als Alannah, met een soortgelijke gesteven witte kraag en manchetten.

Ze zette haar handen op haar omvangrijke heupen en keek Bellamy fronsend aan. ‘Ik sta hier mijn best te doen om die kerel weg te sturen.’

‘Het is goed, mevrouw Christy.’ Alannah glimlachte de vrouw geruststellend toe. ‘Ik zal met hem praten.’

Bellamy wachtte niet tot mevrouw Christy instemde. Hij stapte het halletje binnen en deed de voordeur achter zich dicht.

‘Weet je het zeker?’ Mevrouw Christy trok haar wenkbrauwen op. Ze begreep duidelijk niet waarom Alannah met deze man wilde praten, nadat ze de afgelopen weken iedere interactie uit de weg was gegaan.

‘Ja.’ Tenminste, zo zeker als mogelijk.

‘Zal ik blijven?’

‘Het zal niet lang duren.’ Alannah zei het evengoed voor Bellamy als voor mevrouw Christy.

Hij reageerde niet terwijl hij de uitwisseling gadesloeg, maar leunde met zijn rug tegen de deur en sloeg zijn armen voor zijn brede borst over elkaar.

Mevrouw Christy maakte aanstalten om naar de achterkant van het huis te lopen en liet de hutkoffers open, met ernaast de overgebleven spullen die nog ingepakt moesten worden. Bij de eetkamerdeur bleef ze staan en keek Alannah nogmaals met opgetrokken wenkbrauwen aan om te vragen of alles in orde was.

Alannah knikte haar vlug toe, in de hoop haar zo gerust te stellen.

Toen de voetstappen van de huishoudster wegstierven in de eetkamer, stopte Alannah haar handen in de zakken van haar schort. Haar vingers streken langs de harde kaft van een boekje, een verzameling korte verhalen door Edgar Allan Poe.

Ze trok met haar vinger de belettering in reliëf langs de rug na en wachtte tot Bellamy iets zei.

Hij bestudeerde haar alsof hij recht in haar hoofd wilde kijken. Dat kon hij toch niet, of wel soms?

Ze stopte haar handen dieper in haar zakken om het trillen te verbergen. ‘Je zei dat je een boodschap van Torin voor me hebt?’

‘Nee, geen boodschap.’

‘Waarom heeft Torin je dan in vredesnaam gestuurd? Toch

niet om me te koppelen.’ Een spottend lachje ontsnapte haar.

Er glinsterde iets in Bellamy’s ogen. ‘O aye, je broer kwam gisteravond in het geheim naar me toe en hij wil je uithuwelijken.’

DE FAMILIE SHANAHAN III

**Precies op het moment dat Alannah zich veilig waant,
staat ineens de liefde voor haar deur**

St. Louis, 1849. Om uit handen te blijven van een gevaarlijke man verlaat Alannah haar Ierse thuis en vestigt ze zich in Amerika. Haar toevlucht vindt ze als dienstmeisje in het huis van de familie Shanahan. Vastbesloten haar veilige positie te behouden neemt ze zich voor geen sprankje romantiek in haar leven toe te laten. Maar de onvermijdelijke aantrekkingskracht tot Kiernan Shanahan zet haar voornemen op losse schroeven.

Na een allesverwoestende brand heeft Kiernan maar één doel: investeren in de bouw van een nieuwe steenfabriek om de stad weer op te bouwen. Alles wat hij daarvoor nodig heeft is een rijke bruid met een flinke bruidschat. De koppelaar die hij inschakelt heeft andere plannen en stelt de onbemiddelde Alannah voor als bruidskandidaat. Juist als er iets tussen de twee begint op te bloeien, dreigt er opnieuw gevaar vanuit Ierland. Is er wel een toekomst mogelijk voor het onwaarschijnlijke bruidspaar?

Jody Hedlund schrijft historische romans met moedige vrouwen in de hoofdrol. Ze baseert haar boeken op waargebeurde verhalen en de levens van vrouwen die echt hebben bestaan. *De prijs van liefde* is het derde deel in *De familie Shanahan*-serie.

NUR 342

ISBN 978 90 297 4018 0

9 789029 740180

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT